

Regula jocului

Veneam spre casă într-una dintre acele zile în care primăvara s-a hotărât totuși să coboare peste noi, veneam moleșită de soare și de astenie, cu acea beatitudine a oboselii în care trupul nu mai pretinde ordine, ci ia asupra sa conducerea automată a mișcărilor, dînd gîndurilor vacanță și suferințelor somn. Veneam spre casă încet, cu fularul în sfîrșit dezmodat și paltonul desfăcut, oprindu-mă să mă uit, curioasă și absentă, în egală măsură, la fiecare gard mai ciudat, la fiecare stucatură neobișnuită, la fiecare streășină mai complicată, la fiecare pisică pășind pedantă pe acoperiș, la fiecare cățel traversînd aferat strada, la fiecare trecător purtînd pe chip expresia aceluiași somn transparent prin care pluteam fericită și cu. Veneam spre casă, deci, fără să mă gîndesc, cînd m-am oprit să privesc un joc de copii. Așezați ca într-un amfiteatru pe treptele curbe ale unei clădiri, opt sau poate nouă ținci, nedepășind cinci-șase ani, stăteau cumînți ușul lingă altul, în timp ce o fetiță mai răsărită îi domina din față, în picioare, interogîndu-i pe rînd. Se jucau de-a școala. Tocmai era scos la tablă un băietel, „tabla“ fiind asfaltul pe care profesoara scrisese, în josul unor coloane de cifre mai vechi, problema: $7 + 7 = ?$. Profesoara era importantă și severă, elevul speriat de întrebare și respectuos, rolurile erau interpretate cu seriozitate și chiar cu minuție. Prezența spectatorului care eram, și care se așezase pe trepte alături de ei, nu părea să-i deranjeze nici măcar prin ușorul cabotinism căruia îi dădea naștere. Se făceau că mă ignoră și, în adîncul jocului lor, mă ignorau cu adevărat.

toată lumea

iubește teatrul

iubește teatrul

După o prelungită nesiguranță, cel întrebă se hotărî și, cu un glas subțire, mai subțire chiar decît m-aș fi așteptat, dădu răspunsul: 28. Calmă, profesoara șterse cu talpa ghetei semnul întrebării, scrisese în locul lui 28 (seria, evident, în numele elevului care nu știa scrie) și abia apoi începu să explice că răspunsul nu este corect și, tăindu-l cu o linie, însemnă alături „adevărul“ rezultat: 16, iar cu bățul pe care îl ținea în mîna stîngă aplică simbolic o lovitură punitivă în palma celui ce greșise, întînsă cu stoicism ca să-i ia pedeapsa. Atunci, amuzată și mirată de insuficiența profesoarei, în a cărei impunătoare pedagogie începusem să cred și eu, m-am trezit spunînd aproape fără să vreau „Dar $7 + 7 = 14$ “ și abia în secunda următoare, cînd toți ochii s-au întors spre mine, luminînd la fel, am înțeles imensa greșeală pe care o făcusem. Nu cred că vreodată în viață m-am simțit mai stupidă, și nu glumesc deloc mărturisind asta. Era, în privirea copiilor oprită asupra mea nu mai mult de cîteva secunde, nu numai uimirea că nu înțelesesem regula, atît de simplă, a jocului, ci și disprețul că nu eram în stare s-o înțeleg. Jocul lor fusese pur, neatins de realitate, profesoara nu era profesoară, elevii nu erau elevi, calculele nu erau calcule, era un joc perfect, jucat din simpla plăcere a jocului, o plăcere pe care o trăiau, evident, cu toții, iar în această artă gratuită, în această ficțiune atît de totală încît nu putea fi infirmată de nimic, eu intrusesesem prosteste un element real, un adevăr dintr-un univers care nu reușise încă să-i atingă. M-am ridicat umilită și aproape cu greutate, ca bătrînii, și m-am îndepărtat simțindu-mă privită din spate un timp, auzind apoi, tot mai slab, reluarea jocului a cărui regulă nu reușisem să o înțeleg. Marea bucurie a amiezii se stînsese în mine, începui să mă grăbesc spre casă, ca și cum mi-ar fi fost teamă să nu infirm prin vreun adevăr mai real sublima ficțiune a primăverii.